

Arrest

nr. 112 576 van 23 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen Xen X, op 10 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 9 april 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS die *loco* advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2010 vroegen verzoekers de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 15 juli 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen

deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 70 047 van 17 november 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers en werd hun beroep aldus verworpen.

Inmiddels dienden verzoekers op 26 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 2 december 2012 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 10 februari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 83 034 van 14 juni 2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers en werd hun beroep wederom verworpen.

Op 4 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 9 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}), ten aanzien van elk van verzoekers. Deze beslissingen vormen thans de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Rechtspleging / Ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk werpt verweerder een exceptie houdende de onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

Verweerder werpt op dat er onvoldoende samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, zodat het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS

30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 4 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, te vernietigen evenals de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 9 april 2013 (bijlage 13quinquies). Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de asielprocedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 9 april 2013 (bijlage 13quinquies) zijn vervolgbeslissingen van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij hun asielaanvragen negatief werden beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in die bevelen zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en niet artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop deze bevelen zijn gestoeld.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Verzoekers betwisten geenszins dat hun asielaanvragen definitief werden beëindigd.

Deze bevelen zijn evenwel geen vervolgbeslissingen van de huidige bestreden beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd wordt. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat de bestreden beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 4 april

2013 genomen werd en op 11 april 2013 voor kennisname werd ondertekend door eerste verzoeker, daar waar de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen op 9 april 2013 en op diezelfde dag ter post werden overgemaakt aan de gekozen woonplaats van verzoekers. Het bestuur gaf verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van de bevelen, met name: “Op 14 juni 2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen”.

Ter terechtzitting voert de advocaat van verzoekers aan dat er wel degelijk een samenhang bestaat. Hij stelt vooreerst dat er een chronologie bestaat bij het nemen van de verschillende beslissingen: eerst is er de weigering van de asielaanvraag, dan de weigering van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter en dan het bevel om het grondgebied te verlaten. In geval de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gegrond zou verklaard geweest zijn, zou er nooit een bevel om het grondgebied te verlaten genomen zijn. In geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernietigt, wordt opnieuw een attest van immatriculatie afgeleverd.

Verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en dat ze afzonderlijk werden betekend met vermelding van de beroepsmogelijkheid. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens wordt ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. *In casu* werd met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen en de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet mogelijks een gevolg kan hebben voor het verder bestaan van de tweede en derde bestreden beslissing, zonder dat het evenwel een gevolg heeft voor de inhoud van de tweede en de derde bestreden beslissing, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde beslissing te aanvaarden.

Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) en de beslissing van 4 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 9 april 2013.

Artikel 2

De zaak wordt voor het overige verwezen naar de algemene rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend dertien 2013 door:

Mevrouw C. BAMPS, eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
De heer P. VANDERCAM, voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
De heer M. WILMOTTE, kamervoorzitter,
Mevrouw E. MAERTENS, kamervoorzitter,
Mevrouw A. DE SMET, kamervoorzitter
Mevrouw M.C. GOETHALS, kamervoorzitter,
Mevrouw M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,
Mevrouw N. RENIERS, rechter in vreemdelingenzaken,
De heer P. HARMEL, rechter in vreemdelingenzaken,
De heer G. DE BOECK, rechter in vreemdelingenzaken,
Mevrouw J. CAMU, rechter in vreemdelingenzaken,
Mevrouw M. GERGEAY, rechter in vreemdelingenzaken,

De heer M. DENYS, griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS